

Jeg håber selvfølgelig det bedste for valget den 30. januar, men frygter også – som andre har sagt – det værste. Skulle man komme positivt over den hurdle, der udgøres af valget den 30. januar, melder der sig jo endnu et valg, en folkeafstemning til efteråret om en kommende forfatning. Det er næste store hurdle, og derefter kommer der endnu et valg, før man overhovedet er på vej ind i noget, der kan ligne en proces mod at have noget, man kan begynde at tale om som værende demokratiske byggestene i et nyt Irak.

Derfor er det min opfattelse, at vi må gøre os klart, at irakerne, for så vidt også de danske soldater, står over for en overordentlig vanskelig situation, ikke bare her mod slutningen af januar måned, hvor terrorangrebene måske vil tage til i styrke for at sabotere valget, men også senere på året og ikke mindst til efteråret, når det virkelig afgørende valg om en ny forfatning forhåbentlig kan finde sted.

Vi skal være nøgterne, og derfor er det altså også, at jeg hilser med tilfredshed, at regeringen nu kan bruge nogle af månederne her i foråret til nøje at analysere situationen og forhåbentlig også kan komme til en konklusion om, at man eventuelt justerer et dansk bidrag til irakiseringen, sådan at det civile træder mere tydeligt frem.

Det store problem er for mig at se, at den danske indsats i Basraregionen, ikke kan ses uafhængigt af, hvad der sker i Irak i øvrigt. Vi opererer i en region, hvor der efter omstændighederne er forholdsvis roligt. Amerikanske soldater opererer andre steder i Irak, og de gør det ikke selv specielt roligt. Det er, synes jeg, et af hovedproblemerne, som går tilbage til den skade, der skete helt fra begyndelsen af, da Danmark tilsluttede sig USA's krig mod Irak.

Lad mig her til sidst sige, at vi selvfølgelig slutter op om det forslag til vedtagelse, som vi er medforslagsstillere til, og som også har et bredere perspektiv, end det er lykkedes mig her i løbet af min ordførertale at tilkendegive. Jeg synes, at det bredere perspektiv, Danmarks muligheder med hensyn til FN's Sikkerhedsråds antiterror-komité, de nye perspektiver med hensyn til situationen i Mellemøsten, fuldt ud må have vores bevågenhed, også set i lyset af de muligheder, vi har som medlem af FN's Sikkerhedsråd i de kommende år.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13.00, hvor vi først går til punkt 3

på dagsordenen: Spørgsmål til ministrene. Og så fortsætter vi forespørgslen, når spørgsmålene til ministrene er udtømte.

Mødet udsat kl. 12.05

Mødet genoptaget kl. 13.00

Man gik først til dagsordenens punkt 3, som var:
3) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetiden

Spm. nr. S 1806

1) Til statsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Er statsministeren enig i, at katastrofebistanden er en ekstra indsats, og at midlerne hertil skal fremkomme ved nye bevillinger og ikke gennem omprioriteringer af eller nedskæringer i ulandsbistand eller miljøbistand?«

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne indlede med at byde statsministeren velkommen tilbage til spørgetiden, som statsministeren givetvis har savnet, og så understrege, at det her spørgsmål tager udgangspunkt i det, statsministeren sagde efter den forfærdelige katastrofe, nemlig at vi, hvis der blev brug for flere penge til katastrofebistand, ville forhøje rammen. Så ville vi altså ikke tage pengene fra nogle andre, der er i nød, eller fra mennesker, som er fattige, gennem yderligere nedskæringer i eller omprioriteringer af ulandsbistanden.

Det her spørgsmål er meget aktuelt, for det viser sig desværre, når man går tallene nærmere efter i sømmene med hensyn til regeringens aktuelle bevillinger på 420 mio. kr., at det er penge, der i vidt omfang er taget fra andre mennesker, som enten er i nød eller er fattige, og det er jo meget uheldigt, især set i lyset af det løfte, statsministeren selv gav. Så det håber jeg meget statsministeren kan give en tilfredsstillende forklaring på her i spørgetiden.